

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 327

гр. Враца, 20.07.2022 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, Ш-ТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в закрито заседание на двадесети юли през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Мирослав Д. Досов

Членове: Росица Ив. Маркова
Камелия Пл. Колева

като разглежда докладваното от Камелия Пл. Колева Въззивно частно
гражданско дело № 20221400500267 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 274 и следващите във връзка с чл. 121 от Гражданския
процесуален кодекс /ГПК/.

Образувано е по частна жалба на М.А. К., с ЕГН *** и АЛ. АЛ. К., ЕГН:*****,
двете с постоянен и настоящ адрес гр. *** ул. „*** № 6, чрез назначения им особен
представител адв. М. С., срещу определение № 375 от 27.05.2022 г, постановено по гр. Д. №
493/2022 г по описа на Районен съд – ***, с което по направено от ответниците възражение
за неподсъдност на делото е прекратено производството по гр. д. №493/2022 г. по описа РС
– ***, в частта касаеща молбата за издаване на заповед за защита от домашно насилие от
жалбоподателите; обезсилена е издадената по делото Заповед за незабавна защита №3 от
09.05.2022г., в частта касаеща наложените мерки за незабавна защита по отношение на
малолетните молители М. АЛ. К. и АЛ. АЛ. К. и делото е изпратено на основание чл. 7
ЗЗДН, вр. §1, т. 15 ЗЗДет. и чл. 119, ал. 4 ГПК, по подсъдност на Районен съд – ***.

В жалбата се твърди, че определението е неправилно и незаконосъобразно. Посочва се,
че възражението за неподсъдност на делото е неоснователно, тъй като Районен съд – *** е
компетентен да го разгледа. Жалбоподателите не споделят мотива на районния съд, че
обичайното им местопребиваване е в гр. *** и считат, че съдът е бил подведен от
ответниците, че към подаване на молбата за защита упражняването на родителските права е
било предоставено на майката. Релевира се, че подобен извод не намира опора в
представените по делото доказателства. Сочи се, че от тях се установява висящност на спора
за родителски права към момента на подаване на молбата за защита, като с подлежащо на
изпълнение решение на ОС-*** от 14.03.2022 г родителските права били предоставени на
бащата, като по делото няма постановено спиране на изпълнението. Твърди се, че след

датата на постановяване на решението били постановено определение от 26.05.2022 г на ОС-***, с което са изменени привременните мерки по отношение на децата до произнасянето на ВКС, като упражняването на родителските права било предоставено на бащата. Посочва се, че определението от 26.05.2022 г е било известно на ответниците, но те не са уведомили съда за него. При това положение се прави извод, че щом бащата е титуляр на родителските права, то това обуславя и обичайното местопребиваване на децата. Навежда се довод, че съдът не е съобразил факта, че майката-ответница не изпълнява постановените решение и не предоставя децата на баща им, в който случай действително те са щели да имат обичайно местопребиваване в гр. ***, където бащата живее, следствие на което черпи права от собственото си неправомерно поведение. В подкрепа на порочността на определението се изтъква, че подсъдността на делото се определя по специалните правила на чл. 7 ЗЗДН – по постоянния или настоящия адрес на пострадалото лице. Твърди се, че подсъдността е изборна и е за улеснение на молителя. Затова се сочи, че щом като молбата за защита е подадена от бащата в лично качество и като законен представител на двете си малолетни деца /настоящите жалбоподатели/, то подсъдността за реализацията на защитата следва да бъде определена въз основа на неговият постоянен или настоящ адрес. Освен това се посочва, че с определението на ОС-*** от 26.05.2022 г за изменение на привременните мерки е изменено местопребиваването на децата на адреса на баща им, следствие на което като доказателства са представени два броя удостоверения за настоящ и постоянен адрес на жалбоподателите, с които се установява, че са адресно регистрирани в гр. ***. Релевира се, че в началото на производството съдът сам е счел, че делото му е подсъдно. Посочва се, че и с оглед характера на търсената защита законодателят е дал възможност за сезиране на друг районен съд, считайки го за допустимо с оглед правото на молителя да не разкрива своя постоянен или настоящ адрес в молбата, а да посочи друг адрес според чл. 9, ал. 1, т. 1 ЗЗДН. Съдебният акт се атакува и с довод за недопустимост по този начин да бъдат разделени дела, които имат сходен предмет и страни, което би могло да доведе до постановяването на различни решения.

Наведени са доводи за неправилност при обезсилването на заповедта за незабавна защита като функция на подсъдността. Твърди се, че целта на закона и характера на производството изискват предоставяне на незабавна защита, независимо от подсъдността на делото. Посочва се, че няма връзка между подсъдността и разглеждането на молбата за незабавна защита, като се счита, че законът дава възможност на съда да предостави такава защита преди да бъде налице задължението му да провери подсъдността на делото. Излагат се аргументи, че мярката за незабавна защита е правоохранителна, а от тълкуването на чл. 19 ЗЗДН може да се заключи, че пострадалия не следва да бъде оставен без закрила независимо от наличието или липсата на компетентност на съда по делото. При тези доводи се счита, че обезсилването на заповедта за незабавна защита противоречи на целта и логиката на закона, която е да се гарантира сигурността на пострадалото лице. В допълнение се посочва, че обезсилването на заповедта за незабавна защита противоречи и на чл. 118 ГПК, според който извършените действия от съда, прекратил делото на това основание, и до този момент запазват силата си.

В заключение се иска атакуваният съдебен акт да бъде отменен и делото да бъде върнато на Районен съд – *** за продължаване на съдопроизводствените действия по него.

Към частната жалба не се представят доказателства и не се прави искане за събирането на такива.

По делото е постъпила и втора частната жалба срещу посоченото по-горе определение, подадена от другият молител АЛ. ИВ. К., ЕГН *****, с настоящ адрес гр. ***, **, чрез процесуалния му представител адв. В. П.. Частната жалба съдържа идентични оплаквания на тези, съдържащи се в жалбата на М.А. К. и АЛ. АЛ. К., поради което и за процесуална икономия няма нужда да бъдат преповтаряни. В заключение, иска се атакуваният съдебен акт да бъде отменен и делото да бъде върнато на Районен съд – *** за продължаване на съдопроизводствените действия по него. Алтернативно се иска – в случай, че се приеме за правилно произнасянето на районният съд по отношение подсъдността на делото, то се иска да бъде указано на Районен съд – *** приложението на закона по отношение на заповедта за незабавна защита по чл. 18 ЗЗДН.

Към частната жалба не се представят доказателства и не се прави искане за събирането на такива.

Частните жалби са връчени на ответниците по тях - М. СТ. К., ЕГН *****, СТ. Г. ТР., ЕГН *****, СЛ. ХР. ТР., ЕГН *****, тримата с адрес гр. ***, ул. „***“ № 6, които са подали писмен отговор чрез процесуалния си представител адв. М. В.. В отговора се сочи, че жалбите са неоснователни, а наведените в тях твърдения за неверени. Оспорва се допустимостта на жалбите и спазване на срока за обжалване, като се иска въззивният съд да извърши преценка кога е получено съобщението за определението, което се обжалва. Исканата проверка и довода за недопустимост са обосновани с идентично съдържание на двете жалби и аргумент, че връчването в различни дни на процесуалните представители на страните е недопустимо, тъй като дава възможност на молителя А.К. да се ползва от по-дълъг срок на обжалване. По същество, ответниците оспорват упреците към тях за поднасяне на неверни данни пред съда и отпратят насрещни такива. Твърдят, че към датата на подаване на молбата от тях – 26.05.2022 г, са действали привременните мерки, определение с акт от 06.04.2021 г на РС-***, поради което не са били наясно с промените по тези факти, станали с определение на ОС-*** от 27.05.2022 г. Намират произнасянето на съда за правилно и обосновано с довода, че обичайното местопребиваване на децата и към момента е в гр. **. Твърди се, че молителят А.К. е наясно кой е адресът на децата. Посочва се, че към момента спорът за упражняването на родителските права е висящ, тъй като решението на ОС-*** по спора е обжалвано пред ВКС, а също е обжалвано и разпореждане за издаване на изпълнителен лист по в.гр.д. № 427/2019 г на ОС-*** пред АС-Варна. Навежда се довод, че децата се страхуват от баща си и не желаят да бъдат сами с него, което е проличало от проведените изпълнителни действия. Твърди се, че молителят А.К. не е наясно кой е неговият адрес, тъй като в изявленията си посочвал все различен адрес, на който може да бъде намерен, следствие на което не би могло да бъде определено неговото

обичайно местопребиваване/адрес от съда. Заявява се, че обичайното местопребиваване преди и към момента на децата е при яхната майка и нейните родители в гр. ***, поради което зачитането на интересите им е съобразено от съда. Релевира се, че съдът правилно е разделил производствата, тъй като страните не са идентични и местната подсъдност се определя съобразно адреса на всеки един от тях поотделно. Ответниците намират за правилен извода на съда за обезсилване на заповедта за незабавна защита, като считат за обоснован неговият мотив за липса на данни за пряка, непосредствена и последваща опасност за живота и здравето им в противовес на изискванията на чл. 18 ЗЗДН. В тази връзка се позовават на данни, събрани от проведени изпълнителни действия на 03.08.2021 г, 04.04.2022 г и 05.04.2022 г по изп.д. № 2205/2019 г на СИС при РС-*** и от среща, проведена в РУ на МВР гр. *** в присъствието на социален работник на 22.06.2022 г.

По изложените съображения се иска подадените жалби да бъдат оставени без уважение и да се присъди адвокатско възнаграждение в минимален размер съгласно Наредба № 1/09.07.2004 г за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Към отговора като доказателства са представени определение № 0260231/06.04.2021 по в.гр.д. № 427/2019 г по описа на Окръжен съд – ***, жалба с вх. № 261314/27.06.2022 и приложените към нея писмени доказателства; протокол от с.з. от 17.06.2022 г по НЧХД № 7/2022 г на Районен съд – *** и протокол от 03.08.2022 г.

Настоящият съдебен състав, след като съобрази оплакванията в жалбата, становището на другата страна, данните по делото и изложените от районния съд мотиви относно подсъдността на делото, намира следното:

Районният съд в гр. *** е бил сезиран с молба за издаване на заповед за защита от домашно насилие с вх. № 1914/09.05.2022 г., подадена от АЛ. ИВ. К. лично и като възходящ на М. АЛ. К. и АЛ. АЛ. К., с която се иска постановяване на мерки за защита спрямо М. СТ. К., СЛ. ХР. ТР. и СТ. Г. ТР., с твърдения за извършен акт на домашно насилие на 05.04.2022 година, около 10:10 часа, в гр.***, ул. „***” № 6, изразяващ се упражнено психическо и емоционално насилие спрямо молителите чрез отправянето на обиди и заплашителни думи и изрази,

спрямо А.К. в присъствието на децата /другите двама молители/, както и в направена на същата дата заплашителна маневра към А.К. с автомобил, управляван от С.Т. и в присъствието на С.Т. и М.К., с подаване на газ и натискане на клаксона, псувайки през прозореца. В молбата съдът е сезиран и с искане за издаване на заповед за незабавна защита.

На основание чл. 18, ал. 1 ЗЗДН районният съд в гр. *** е издал Заповед за незабавна защита №3 от 09.05.2022 г. и е насрочил делото за разглеждане в открито съдебно заседание.

С молба вх. №2226 от 26.05.2022г., ответниците М. СТ. К., СЛ. ХР. ТР. и СТ. Г. ТР., са направили възражение за местна подсъдност, обосновано с довода, че родителските права към настоящия момент са предоставени за упражняване от майката М. СТ. К., като тя и малолетните молители живеят на адрес в гр. *** ул. „***” №6. Поради това молят делото да бъде прекратено в Районен съд - *** и изпратено на компетентния съд.

От представените по делото доказателства е видно, че А.К. е сезиран Районен съд - *** с искова молба, насочена срещу М.К., по повод на която е било образувано гр.д. №3489/2018 г. по описа на същия съд с предмет искане за развод по вина на ответницата, за упражняването на родителските права по отношение на малолетните им деца М. и А. К.и, за лични отношения между децата и ответницата, за ползването на семейното жилище, за осъждането на ответницата за плащане на месечна издръжка. В производството са приети за разглеждане предявените насрещни претенции на ответницата М.К. за развод по вина на ищеца, за упражняване на родителските права, режим на лични отношения, издръжка на децата и фамилното и име. С определение № 2031/13.09.2018 г. Районен съд - Добрия е определил привременни мерки относно упражняването на родителските права върху родените от брака малолетни деца М. и А. К.и, като ги е предоставил на майката и е определил местоживеенето на децата при нея, а на бащата определил режим на лични контакти всяка първа, втора и трета събота от месеца от 09,00 часа до 18.00 часа без присъствие на майката; 24-26 декември пред всяка нечетна година от 08.00 часа на първия ден до 18.00 часа на последния; 31 декември-1 януари всяка четна година от 08.00 часа на първия ден до 18.00 часа на последния; великденските празници през всяка четна година от 08.00 часа на първия ден до 18.00 часа на последния. Определените привременни мерки са били изменени по молба на бащата с ново определение на Районен съд – Добрия - определение №2298/11.10.2018 г., , като е определил режим на лични контакти _на децата с баща им всяка първа и трета събота от месеца от 09.00 часа в събота до 18.00 часа в неделя, с приспиване при бащата в пределите на обл. *** или обл. Варна, без присъствие на майката, като е отхвърлил молбата му за промени относно коледните и новогодишните празници. По същество производството по гр. д. № 3489/2018 г. пред Районен съд - *** е приключило с решение № 89/21.01.2019 г., допълнено с решение № 402/05.04.2019 г. Според касаещата настоящото дело част от решението бракът е прекратен по вина на двамата съпрузи, а упражняването на родителските права върху двете деца е предоставено на майката, като на бащата е определен режим на лични отношения с тях и е осъден да заплаща издръжка. Постановено е предварително изпълнение на решението в частта на присъдената издръжка.

Решенията са обжалвани от двете страни пред Окръжен съд – *** в частта по брачния иск относно вината, както и в частта на небрачните иски съобразно интереса си с оглед изхода по тях. По повод на обжалването е било образувано в.гр.д. № 427/2019 г по описа на същия съд. В хода на образуваното производство пред този съд с молба от 21.08.2019 г майката е поискала промяна в режима на лични отношения, определен с привременните мерки съгласно последния акт, поради наличието на нови обстоятелства, свързани с твърдения за извършени блудствени действия от бащата спрямо двете деца, следствие на които срещу него била издадена заповед за незабавна защита № 24/14.12.2018 г. по гр.д. №4936/2018 г. на Районен съд – *** и било образувано досъдебно производство №1202/2018 г на Първо РУ ***. По тази молба, съдебният състав при Окръжен съд – *** е констатирал, че по същество молбата за защита е отхвърлена, а издадената заповед е била отменена с решение № 877/31.07.2019 г. по гр.д. №4936/2018 г на Районен съд – ***, но е

посочил, че решението не е влязло в сила, както и не е било приключило наказателното производство. По тази причина и с оглед защита интересите на децата с окончателно **определение от 07.10.2019 г** е изменил режима на лични отношения на бащата с децата, даден с определение №2031/13.09.2018г. и изменен с определение №2298/11.10.2018г. по гр.д. №3489/2018г. на Районен съд - Добрия, като е постановил нов, по-рестриктивен режим, включващ срещи всяка първа и трета събота от месеца от 9.00часа до 18.00часа, в присъствие на майката или определено от нея лице, и всяка първа и трета неделя от месеца от 9.00часа до 18.00часа, в присъствие на майката или определено от нея лице.

От доказателствата по делото е видно, че решение № 877/31.07.2019 г. по гр.д. №4936/2018 г на Районен съд – ***, постановено по ЗЗДН срещу бащата е влязло в сила на 05.02.2021 г.

Установява се, че е прекратено при условията на чл. 243, ал. 1, т. 2 т НПК -недоказаност на обвинението, и наказателното производство, като с определение № 260093/16.11.2020 г.по ВЧНД №377/2020 г. на Апелативен съд - Варна, е потвърдено определение по ЧНД №256/2020 г. на Окръжен съд - ***, с което е потвърдено постановление от 28.08.2020 г. на Окръжна прокуратура - *** за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство №1202/2018г.на Първо РУ на МВР-***.

След приключване на производството по ЗЗДН и наказателното производство, **с ново определение от 06.04.2021 г. на Окръжен съд – *** по в.гр.д. № 427/2019 г** , като е **разширен режима на лични отношения между бащата и децата**, като е дадена възможност за контакти всяка първа и трета събота и неделя от месеца, от 9.00 часа в събота до 18.00 часа в неделя, без присъствие на майката, с преспиване при бащата, като бащата взема и връща децата в дома на майката; 30дни през лятото, когато майката не ползва платен годишен отпуск, с преспиване при бащата, както и на рождените им дни, коледните, новогодишните и великденските празници.

Същевременно, с решение по гр.д. №1171/2019 г. на Районен съд - ***, влязло в сила на 31.08.2020 г. е уважена молбата на А.К.а за защита от домашно насилие, извършено на 07.09.2019 г. от М.К., СЛ. ХР. ТР. и СТ. Г. ТР., изразяващо се в психическо и емоционално насилие, осуетяване на нормален контакт с децата, а с решение по гр.д.№3625/2019 г. на Районен съд - ***, влязло в сила на 06.01.2021 г., е уважена молба на А.К. за защита на двете деца от домашно насилие, извършено на 07.09.2019 г. от М.К., СЛ. ХР. ТР. и СТ. Г. ТР., изразяващо се в психическо и емоционално насилие и осуетяване на контактите на децата с бащата.

Установява се, че на основание чл. 27, ал. 1 вр. с чл. 25, т. 1 и т. 3 от Закона за закрила на детето със заповеди № ЗД/Д-ТХ-087 и № ЗД/Д-ТХ-088/15.10.2021 г.на Директора на Дирекция "Социално подпомагане" – *** е предприета мярка за закрила "настаняване при близки и роднини" по отношение и на двете деца – при тяхната баба по бащина линия в гр. ***, които заповеди не са били приведени в изпълнение. Въз основа на тях е поискано постоянно настаняване от ДСП *** и е било образувано в.гр.д. № 3496/2021 г. на Районен

съд – ***. От представените доказателства е видно, че двете заповеди са отменени от Административен съд – ***, а с решение № 407/12.05.2022 г молбата на ДСП *** е била отхвърлена, като няма данни решението да е влязло в сила.

Междувременно, въззивният окръжен съд в гр. Добрия се е произнесъл по подадените две въззивни жалба с **решение № 260005 от 14.03.2022 г по в.гр.д. № 427/2019 г**, като е отменено решението на районния съд в частта, в която упражняването на родителските права по отношение децата е предоставено на майката, както и в частта на режима на лични отношения и присъдената издръжка, като е постановено ново решение, с което **въззивният съд е предоставил упражняването на родителски права по отношение на децата на бащата А.К. и е определил местоживеене им при него в гр. ***.** От данните по делото е ясно, че решението на въззивния съд е обжалвано пред ВКС, до който момент няма произнасяне.

Няколко месеца след решението на Окръжен съд – *** – **на 09.05.2022 г**, А.К. е сезирал Районен съд – *** с молба по ЗЗДН /по част от която се произнася този състав на въззивния съд/.

С неподлежащо на обжалване определение № 260143/26.05.2022 г, постановено по в.гр.д. № 427/2019 г на Окръжен съд – *** по молба на А.К. съдът е изменил отново наложените приверменни мерки, постановявайки с оглед решението си, че предоставя упражняването на родителските права върху родените две малолетни деца на баща им А.К. и е определил местоживеенето им при него, както и е определил режим на лични отношения на майката с децата. Няма данни кога това определението е връчено на страните по делото, сред които М.К. и А.К..

С акта, чиято отмяна се иска в настоящото производство, Районен съд – *** е установил от фактическа страна, че към момента на подаване на молбата по ЗЗДН фактическото пребиваване, което се приема за „настоящ адрес“, на децата е на адрес в гр. *** ул. „*** № 6. Посочил е, че то съвпада и с регистрирания им постоянен и настоящ адрес съгласно направени по делото справки за адресна регистрация на малолетните деца. Съобразявайки разпоредбата на чл. 7 ЗЗДН, определяща за компетентен да наложи мярка за защита районният съд по постоянния или настоящия адрес на пострадащото лице, и отчитайки отчете характера на производството по реда на ЗЗДН и обстоятелството, че страни по делото са малолетните деца, чийто висш интерес следва да бъде зачетен, е обосновал, че при определяне на местната подсъдност по производството по ЗЗДН в случаите, когато се прилагат права на дете, субсидиарно следва да намери приложение §1, т.15 от ДР на Закона за закрила на детето, според който „настоящ адрес“ на дете е адресът на който то пребивава. След направената констатация за мястото, където децата обичайно пребивават – гр. ***, и от правна страна приложението на закона, е заключил, че компетентен да разгледа делото по отношение на тях е Районен съд – ***, поради което е прекратил производството пред себе си в тази му част и е изпратил делото по подсъдност на този съд. Решаващият състав е мотивирал извода си и с това, че съдът по мястото, където децата пребивават, е най-удобният за тях с оглед техните интереси и предвид необходимостта от предприемане на

незабавни действия за осигуряване на защита и извършване на процесуални действия, при необходимост с участието на децата – изслушването им от съда, назначаване на експертизи и др. С оглед на този си извод, решаващият състав е обезсили издадената Заповед за незабавна защита №3 от 09.05.2022г., в частта касаеща наложените мерки за незабавна защита на малолетните молители М. АЛ. К. и АЛ. АЛ. К., а на основание чл. 253 ГПК, е отменил и определение №355 от 19.05.2022г., с което за особен представител на същите е назначен адв. М.С. от АК-Враца.

Останалите доказателства няма нужда да бъдат обсъждани, тъй като не касаят настоящия спор, свързан с определяне на местно компетентен съд, който да се произнесе по молбата по чл. 8 ЗЗДН, респ. за адреса на молителите.

Врачанският окръжен съд, като провери законосъобразността на обжалвания съдебен акт, представените доказателства и становищата на страните, намери за установено от правна страна следното:

Частните жалби са процесуално допустими, тъй като са подадени в срок с оглед отбелязванията на съобщенията, от легитимирани страни и са насочена срещу съдебен акт, който подлежи на обжалване. Страните имат отделни процесуални представители, които сами преценят, след съгласуване с доверителите им, съдържанието на подадената от тях жалба, поради което направеното от ответниците в този смисъл възражение е неоснователно. Разгледани по същество, частните жалби са неоснователни.

Спорният по делото въпрос се свежда до даване на отговор как се определя компетентния да разгледа молбата по ЗЗДН по отношение на двете малолетни деца съд, респ. къде е тяхното обичайно местопребиваване.

Съгласно разпоредбата на чл. 7 ЗЗДН компетентен да наложи мярка за защита е районният съд по постоянния или настоящия адрес на пострадалото лице, т. е. налице е изборна местна подсъдност, която зависи от волята на пострадалото лице. Същевременно, постоянната съдебна практика, касаеща спорове относно родителска отговорност, включително и такива относно защита срещу домашно насилие, дава яснота, че подобни спорове се решават от районния съд по настоящия адрес на детето. Настоящият адрес на детето не е неговият административно вписан настоящ адрес, а адресът, на който детето пребивава, разбирано като трайно пребиваване - съгласно § 1, т. 15 от ДР на Закона за закрила на детето. Така уредената местна подсъдност е специална и е съобразена с най-добрия интерес на детето - спорът да бъде разгледан от районния съд, който има най-добра възможност да прецени този интерес, а при нужда - да го изслуша, без детето да бъде принуждавано да изминава голямо разстояние и да променя ежедневието си.

Разбирането за това тълкуване на понятието настоящ адрес на детето произхожда от практиката, постановена при спорове по чл. 127 и чл. 127а СК. Съгласно тази практика, израз на която са цитираните от районния съд съдебни актове, в това число и Определение № 324 от 29.06.2017 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2536/2017 г., IV г. о., ГК, и други, изхожда от характера на производството по споровете, свързани с детето /за местоживеенето на детето,

упражняването на родителските права, личните отношения с него и издръжката му/, в които съдебни производства основната цел е закрилата на интересите именно на детето. Определянето на специална местна подсъдност по тези спорове, изключваща общата такава по чл. 105 ГПК, респ. чл. 112 ГПК, е обусловено именно от тази цел, поради което и при изясняване на понятието настоящ адрес на детето следва да се държи сметка за неговото пребиваване, което е свързано и с последващите процесуални действия по разглеждането на спора. Горният извод не противоречи на уредбата в ЗГР - съгласно чл. 94, ал. 1 настоящ адрес е адресът, на който лицето живее, а заявяването му, предвидено в чл. 96, ал. 1 и срокът за това по чл. 99, ал. 1 от с. з. се явяват последица от факта на местожiveенето на определен адрес, а не необходима предпоставка за определянето му. Липсата на заявление за промяна на настоящия адрес не променя установения факт на живеене на детето на определен адрес, определящ се като настоящ такъв. Поради това и не е налице противоречие в разпоредбите на ЗГР и Закон за закрила на детето - § 1, т. 15 от ДР, съгласно който настоящ адрес на детето е този, на който то пребивава.

Настоящият съдебен състав споделя напълно даденото тълкуване, като извежда, че то намира приложение и при решаване на въпроса кой е компетентния съд по смисъла на чл. 7 ЗЗДН, когато страна по делото е дете. Затова при настоящия спор, образуван по ЗЗДН, въззивният съд намира, че местно компетентният съд да разгледа иск относно родителските права, следва да се преценява къде е било фактическото пребиваване на детето при подаване на молба по чл. 8 ЗЗДМ, за да бъде установена неговата обичайна среда на живот.

При определяне обичайното местожiveене на детето, съдебната практика, част от която е определение № 77 от 1.03.2021 г. на ВКС по ч. гр. д. № 254/2021 г., III г. о., ГК, е ориентирана към преценката къде е било фактическото пребиваване на децата, а за такова място се счита, това мястото, където е тяхната обичайна среда на живот. Временното отсъствие на децата от това място не означава смяна на пребиваването им, нито отвеждането им от обичайното местопребиваване от единия родител, може да обоснове компетентност за разглеждане на спора за родителски права от съда по мястото, където те са отведени.

Изложените принципни разбирания, разгледани през призмата на настоящия случай, дават основание на въззивния съд да заключи, че компетентен да се произнесе по молбата на М. АЛ. К. и АЛ. АЛ. К. по чл. 8 ЗЗДН е Районен съд – ***.

Крайният извод на този съд е мотивиран от факта, че наличните по делото доказателства сочат, че обичайното местопребиваване на децата е в гр. ***. В казуса обичайното местопребиваване на децата в гр. *** се извежда от факта, че с последното известно на страните /в това число и на майката-ответник/, определение по привременни мерки от 06.04.2021 г. на Окръжен съд – *** по в.гр.д. № 427/2019 г. упражняването на родителските права по отношение на тях продължава да бъде възложено на майката М.К. до приключване на влязъл в сила съдебен акт по съществото на спора или до изменението им от съда, пред който делото е висящо. В подкрепа на този извод са представените по делото два броя удостоверения за настоящ адрес на децата, който се намира в гр. ***.

Действително, след това определение е постановено ново - определение № 260143/26.05.2022 г, постановено по в.гр.д. № 427/2019 г на Окръжен съд – ***, с което тези привременни мерки съществено са изменени и упражняването на родителските права е възложено на бащата А.К., при когото е определено и местоживеенето на децата. Определението обаче е постановено на една по-късна дата от тази, на която е сезиран Районния съд – ***, което е станало с молба от 09.05.2022 г., респ. настъпилата по-късно промяна в адреса, на който децата следва да пребивават, не се отразява на компетентността на съда, преценка за която се прави към датата на сезирането му, от който момент насетне се стабилизира. Определението не променя извода на съда, че компетентен да се произнесе по делото е Районен съд – *** и защото обичайното местопребиваване се свързва с наличието на трайна връзка на детето с дадено населено място, израз на която е не само фактическата му регистрация, но изграждането на социална, приятелска, битова среда. В случая, няма данни по делото децата да са изградили такава трайна обвързаност в гр. ***, която да обуславя разглеждането на делото от родово компетентния в този град съд. Представените два броя нови удостоверения за настоящ адрес на децата в гр. *** също не свидетелства за тяхната трайна уседналост там. Като доказателство за уседналост в гр. *** не могат да служат и издадените заповеди на ДСП, тъй като те са отменени. При тези мотиви и след като молителят не е доказал обичайното си местопребиваване на децата в това населено място като трайна обвързаност с него, то следва да понесе последиците от собственото си бездействие.

Компетентността на Районен съд – *** не може да бъде оспорена и с постановеното решение № 260005 от 14.03.2022 г по в.гр.д. № 427/2019 г, с което е отменено решението на районния съд в частта, в която упражняването на родителските права по отношение децата е предоставено на майката, както и в частта на режима на лични отношения и присъдената издръжка, като е постановено ново решение, с което **въззвиният съд е предоставил упражняването на родителски права по отношение на децата на бащата А.К. и е определил местоживеене им при него в гр. ***.** Това решение няма данни да е влязло в законна сила, а напротив – има данни, че то в обжалвано пред ВКС на РБ, поради което същото не се ползва с изпълнителна сила. Съгласно разпоредбите на ГПК /чл. 224, ал. 1/ решението не подлежи ex lege на предварително изпълнение, а в същото време няма данни по делото да е поискано такова, каквато възможност дава чл. 242, ал. 2 ГПК.

По изложените съображения за липсата на влязло в сила решение по спорните въпроси по чл. 127 СК и по-късното постановяване на последното определение за привременни мерки с оглед датата на сезиране с молбата по чл. 8 ЗЗДН, съдът не приема за основателни доводите на жалбоподателите, че ответниците черпят права от собственото си неправомерно поведение.

За неоснователно се счита и възражението за разделяне на делата чрез изпращането на едното за разглеждане в друг съдебен район. Определянето на подсъдността на делото с оглед обичайното местопребиваване на детето охранява в най-голяма степен интересите му.

В подкрепа на извода, че обичайното местопребиваване към датата на сезиране на

Районен съд - *** е факта, че адресната им регистрация е в гр. ***, ул. „*** № 6.

Изложените мотиви дават основание на въззивния съд да заключи, че компетентен да разгледа делото е Районен съд – Добрия. Действително разделянето на делата би могло да доведе до различни решения, но не може да се счете като основание за определянето на друг компетентен съд. Този извод се обуславя както от факта, че молителите са няколко и спрямо всеки един от тях се изследват самостоятелно предпоставките по ЗЗДН, в който случай и един съд би могъл да постанови различно спрямо всеки един от тях, така и от нормата на чл. 213 ГПК /която касае впрочем исковите производства/, която не задължава съда да обедини делата, а предоставя само такава възможност, поради което не може да бъде основание за отмяна неупражняването й. Според този състав именно районният съд в гр. *** би защитил в пълна степен интересите на децата, тъй като се намира в населеното място, където е тяхното обичайно местопребиваване, а от там ще може при законовите предпоставки както да ги изслуша лично, така и да вземе сведения от ДСП в този град, които също работят по случая от продължително време.

Произнасянето, че компетентен да разгледа делото е районният съд в гр. ***, обуславя извода, че именно този съд е компетентен да се произнесе и по искането за издаване на заповед за незабавна защита по чл. 18 ЗЗДН.

Като е достигнал до същия краен извод, районният съд в гр. *** е постановил съдебен акт, който следва да бъде потвърден.

В настоящото производство разноси не следва да се присъждат, а те следва да бъдат присъдени от първоинстанционния съд, който ще реши спора по същество. Това е така, защото отговорността на страните за разноси е обусловена от изхода на спора по същество - чл. 78 ГПК, а не от споровете по процесуални въпроси. Поради това съдът се произнася по разностите с акта, с който приключва делото в съответната инстанция - чл. 81 ГПК, като под "акт, с който приключва делото" по смисъла на чл. 81 ГПК законодателят е имал предвид онзи съдебен акт, с който съответната съдебна инстанция разрешава спора по същество или прекратява производството по делото по начин, изключващ последващата му висиящност пред нея по повод на същия правен спор. Настоящия съдебен акт няма такъв характер.

По изложените съображения и на основание чл. 278 ГПК, Окръжен съд - Враца, в настоящия съдебен състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 375 от 27.05.2022 г, постановено по гр. д. № 493/2022 г по описа на Районен съд – ***.

ВРЪЩА делото на Районен съд – *** за продължаване на съдопроизводствените действия.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване по арг. на противното от чл. 274, ал. 1, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____